

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.196 van 12 december 2023
in de zaak A. 232.517/VII-41.829**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Fato Hasoyan
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Luikersteenweg 289
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 december 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 244.387 van 18 november 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.163 van 18 januari 2021.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 september 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Carmente Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Ignace Oger, die *loco* advocaat Fato Hasoyan verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder dient op 9 januari 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in functie van zijn echtgenote van Spaanse nationaliteit.

Op 14 juli 2020 beslist de verzoekende partij dat verweerder tijdelijk het recht op gezinshereniging is ontzegd “gezien [hij] het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van acht jaar genomen op 21.10.2015 dewelke u betekende op 23.10.2015” en dat “het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19*ter* rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd”.

Verweerder stelt op 3 augustus 2020 tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 18 november 2020 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de meergenoemde beslissing van 14 juli 2020. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de draagwijdte van de formelemotiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 39/2, § 2, 39/65 en 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van “het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het [oud] Burgerlijk Wetboek, minstens het principe van de miskening van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken”, van artikel 149 van de Grondwet en van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht”.

In een eerste middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat volgens het bestreden arrest de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd in de zin van de wet van 29 juli 1991 omdat ze “geen valabele rechtsgrond” zou vermelden die verweerder in staat zou stellen te oordelen of het zinvol was om op te komen tegen die beslissing. Nochtans wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing wel degelijk melding gemaakt van de wettelijke bepalingen die *in casu* moesten worden toegepast, namelijk de artikelen 40*bis* en 74/12 van de vreemdelingenwet. Met verwijzing naar deze bepalingen wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing overwogen dat verweerder het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod en dat hij niet enkel moest voldoen aan de in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden maar ook aan het recht op binnenkomst in België. De verzoekende partij laat gelden dat uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet niet alleen blijkt dat een onderdaan van een derde land in beginsel een verzoek tot opheffing of opschorting van een inreisverbod moet indienen om vóór het verstrijken van de termijn van een inreisverbod te worden bevrijd van de rechtsgevolgen ervan, doch ook dat de betrokkene geen enkel recht op toegang of verblijf in het Rijk heeft zolang er geen beslissing is genomen tot opheffing of opschorting van dat inreisverbod. Het enkele feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf oordeelt dat geen valabele rechtsgrond voor de aanvankelijk bestreden beslissing voorhanden is, doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij in die beslissing wel degelijk de juridische en feitelijke overwegingen heeft opgenomen die volgens haar dienstig waren ter ondersteuning van de beslissing. De verzoekende partij acht de draagwijdte van de formelemotiveringsplicht geschonden waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overweegt dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende in rechte werd gemotiveerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt daarmee immers in wezen dat de verzoekende partij geen correcte rechtsgrond heeft vermeld ter ondersteuning van de aanvankelijk bestreden beslissing. De verzoekende partij besluit dat deze kritiek geen verband houdt met de formelemotiveringsplicht.

Beoordeling

5. De wet van 29 juli 1991 is als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State als cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die wet zou hebben geschonden, zonder dat de Raad voor State zich daarbij echter in de plaats van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of de motivering van die beslissing afdoende is of niet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de formelemotiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is die beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

6. In het bestreden arrest citeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanvankelijk bestreden beslissing waarin onder meer staat dat verweerder niet enkel moet voldoen aan de voorwaarden van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet maar ook aan het recht op binnenkomst in België en dat verweerder het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat nog steeds van kracht is vermits het niet is ingetrokken noch opgeheven met toepassing van artikel

74/12 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt wat de voorgehouden schending van de formelemotiveringsplicht betreft:

“Uit de voormelde artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat een administratieve bestuurshandeling afdoende moet gemotiveerd zijn in rechte. Dit is *in casu* niet het geval. Samen met verzoeker moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft nu geen enkele wetsbepaling voorziet dat de gemachtigde de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie weigert in overweging te nemen of dat de gemachtigde weigert om uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het enkele motief dat verzoeker onderhevig is aan een inreisverbod (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). De Raad van State stelde in dit arrest uitdrukkelijk: ‘*Le premier juge n’a fait que constater à juste titre qu’aucune norme n’habilite le requérant à refuser de prendre en considération la demande de la partie adverse et à se dispenser de statuer sur cette demande pour le motif que la partie adverse est soumise à une interdiction d’entrée.*’

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen omdat de bestreden beslissing in rechte niet afdoende is gemotiveerd.”

Hij overweegt vervolgens nog:

“Verzoeker wijst er terecht op dat de bestreden beslissing moet toelaten de redenen te begrijpen op grond waarvan de beslissing is genomen en dat dit eveneens een afdoende motivering in rechte inhoudt. Dit is *in casu* niet het geval. Samen met verzoeker moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft nu geen enkele nationale wetsbepaling voorziet dat de gemachtigde de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet wilt behandelen of dat de gemachtigde weigert om uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het motief dat verzoeker onderhevig is aan een eerder inreisverbod (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598), ook niet wanneer wordt overgegaan tot een onderzoek naar de afhankelijkheidsrelatie met het familielid.”

7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst uitdrukkelijk naar de wet van 29 juli 1991 en de vraag of de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing afdoende is en de betrokkene toelaat de redenen te begrijpen op grond waarvan ze is genomen. Het betreft derhalve de formelemotiveringsplicht.

De vaststelling in het bestreden arrest dat en waarom de aanvankelijk bestreden beslissing “geen enkele rechtsgrond” heeft, betreft daarentegen de vraag of de gegeven motieven onjuist of onwettig zijn, hetgeen geen betrekking heeft op de formelemotiveringsplicht. Verder wordt in ’s Raads arrest nr. 235.598 van 9 augustus 2016, waarnaar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst, wel degelijk het onderscheid gemaakt tussen het gebrek aan rechtsgrond enerzijds en de formelemotiveringsplicht anderzijds. Door op grond van de *supra* geciteerde overwegingen toch te besluiten tot een schending van de door de wet van 29 juli 1991 opgelegde formelemotiveringsplicht, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de draagwijdte van deze laatste wet geschonden.

8. Het eerste onderdeel van het eerste middel is in die mate gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoekende partij werpt in een tweede middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 39/2, § 2, 39/65, 39/82, § 1, 74/11 en 74/12 *iuncto* artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ (hierna: richtlijn 2008/115) en van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht”.

In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat volgens het bestreden arrest een verwijzing naar de artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet geen valabele rechtsgrond vormt bij het nemen van een beslissing waarbij de afgifte van een bijlage 19ter als onwettig of onbestaande

wordt beschouwd. Nochtans blijkt uit deze bepalingen dat een onderdaan van een derde land geen enkel recht op binnenkomst of verblijf in het Rijk heeft zolang het opgelegde inreisverbod niet is opgeheven of opgeschort, tenzij bij een recht op internationale bescherming, dat in het Belgische recht is uitgewerkt in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij leidt hieruit *a contrario* af dat op grond van de voornoemde artikelen 74/11 en 74/12 wel kan worden ingegaan tegen een gezinshereniging zolang het inreisverbod niet is opgeheven of opgeschort. Zij steunt haar standpunt op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, *Ouhrami tegen Nederland*, waarin wordt vastgesteld dat een inreisverbod tot doel heeft te waarborgen dat een illegaal verblijvende vreemdeling gedurende een bepaalde periode niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten en dat aan die doelstelling afbreuk zou worden gedaan indien een vreemdeling zich zou kunnen onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze rechtspraak niet mee in overweging genomen voor de beoordeling van de draagwijdte van de artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet doch hij verwijst enkel naar 's Raads arrest nr. 235.598 van 9 augustus 2016. De verzoekende partij vervolgt dat het Hof van Justitie in de zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A. e.a. tegen België*, heeft verduidelijkt dat het, onder bepaalde voorwaarden, is toegelaten een aanvraag om gezinshereniging niet in overweging te nemen. Als enig voorbehoud geldt dat op grond van artikel 20 van het VWEU moet worden nagegaan of sprake is van een “zodanige afhankelijkheidsverhouding” tussen de Unieburger en een derdelander dat de weigering om deze laatste een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat die Unieburger feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten. Hieruit leidt de verzoekende partij *a contrario* af dat, indien dergelijke afhankelijkheidsverhouding niet wordt vastgesteld, de verwijzing naar een niet opgeheven en niet opgeschort inreisverbod kan volstaan om te weigeren een aanvraag tot gezinshereniging in overweging te nemen. Zij verwijst hiervoor ook naar 's Raads arrest nr. 247.370 van 3 april 2020. De verzoekende partij leest in de

aanvankelijk bestreden beslissing dat de vraag werd onderzocht of er sprake is van een “zodanige afhankelijkheidsverhouding” en dat deze vraag ontkennend werd beantwoord. Bijgevolg kon in die beslissing rechtsgeldig worden vastgesteld dat aan verweerder geen enkel recht op binnenkomst of verblijf kon worden toegekend, gelet op de draagwijdte van de artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet. Volgens de verzoekende partij heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door te oordelen dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond bevatte, de draagwijdte geschonden van de voornoemde bepalingen *iuncto* artikel 11 van richtlijn 2008/115, zoals dit laatste is uitgelegd door het Hof van Justitie in zijn voornoemd arrest van 8 mei 2018.

Beoordeling

10. In het bestreden arrest wordt aangegeven, hetgeen de partijen niet betwisten, dat met een beslissing van 21 oktober 2015 een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd aan verweerder. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verder vast dat ook een beslissing om een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart of erkenning van een verblijfsrecht niet in aanmerking te nemen “dient [...] te worden beschouwd als een beslissing waarin de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt met betrekking tot de verwijzing in de aanvankelijk bestreden beslissing naar de artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet:

“Wat betreft de verwijzing naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet als eventuele rechtsgrond voor een dergelijke beslissing heeft de Raad van State duidelijk gesteld dat dit artikel de modaliteiten regelt van de opheffing en schorsing van een inreisverbod, maar niet de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). Hetzelfde kan ten overvloede gesteld worden voor artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat evenmin de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart regelt.”

Verder besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de [aanvankelijk] bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft nu geen enkele nationale wetsbepaling voorziet dat de gemachtigde de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet wilt behandelen of dat de gemachtigde weigert om uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het motief dat verzoeker onderhevig is aan een eerder inreisverbod (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598), ook niet wanneer wordt overgegaan tot een onderzoek naar de afhankelijkheidsrelatie met het familielid”.

11. De artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen op opschorten van een inreisverbod. Ze vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 11 van richtlijn 2008/115.

Artikel 74/11, § 3, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod niet kan ingaan “tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4” van de vreemdelingenwet. Er wordt geen uitzondering voorzien voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie als bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet

12. Het Hof van Justitie heeft in punt 51 van zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, overwogen dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten”. In punt 52 van dat arrest luidt het dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te

onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”.

Het Hof van Justitie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Het Hof heeft deze praktijk dus uitdrukkelijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging.

Het Hof onderzoekt in zijn voornoemd arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald “dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”.

13. In het bestreden arrest beperkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich tot de algemene vaststelling dat het feit dat een aanvrager onderhevig is aan een eerder inreisverbod de verzoekende partij niet toelaat een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dit evenmin toegelaten “wanneer wordt overgegaan tot een onderzoek naar de afhankelijkheidsrelatie met het familielid”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist niet dat het onderzoek naar de afhankelijkheidsrelatie te dezen heeft plaatsgevonden vermits hij, na te hebben aangehaald wat het Hof van Justitie in zijn eerder genoemd arrest van 8 mei 2018 heeft overwogen over het onderzoek van de afhankelijkheidsverhouding tussen de betrokken Unieburger en de aanvrager-derdelander, overweegt “dat de aanvankelijk bestreden beslissing weliswaar ingaat op wat in het voormeld arrest wordt gesteld”.

14. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door te oordelen dat deze bepalingen geen valabele rechtsgrond kunnen vormen om de aanvraag van een verblijfskaart niet in aanmerking te nemen en dat “de procedure, voorzien in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, [...] alleen aanleiding kan geven tot een F kaart ofwel een weigering in de vorm van een bijlage 20”.

15. Het eerste onderdeel van het tweede middel is in die mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 244.387 van 18 november 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twaalf december tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.
----------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams